

DANAS JE PONEDELJAK i kao svakog ponedjeljka otišla sam kod gospođe Birlo, koja je matora, žnaru i kandiše na parapu*... Bezopasna je, ali me ponekad stvarno razdesi. Danas je iz donje fioke izvukla gomilu nekakvih uvrnutih slika, nekih krupnih mrlja što liče na osušenu bljuvotinu. Pitala me je na šta me podsećaju. Rekla sam joj, a ona se zabaljila u mene onim svojim iskolačenim očima klimajući glavom kao mehanički kućići odstraga u kolima.

Kod nje su me poslali iz gimnazije. Profani su smislili, između dva štrajka, da treba da idem kod nekoga zato što sam, kao, zatvorena... Možda su i u pravu, briga mene, ja odlazim, plaća Socijalno.

Mislim da sam takva otkako je otišao moj otac. Otišao je daleko. Vratio se u Maroko da se oženi drugom ženom, sigurno mlađom i plodnijom od

* Sredstvo protiv stenica i insekata uopšte. (Prim. prev.)

moje majke. Posle mene, mama nije uspjela da do-
bije još koje dete. A dugo je pokušavala. Kad po-
mislim da ima devojaka koje nenamerno ostanu
u drugom stanju posle prvog... Tata je želeo sina.
Zbog ponosa, zbog imena, časti porodice i, pre-
postavljam, još mnogo drugih glupih razloga. Ali
dobio je samo jedno dete, i to ćerku. Mene. Reci-
mo da nisam sasvim odgovarala želji mušterije. A
problem je u tome što se te stvari ne događaju kao
u *Raskršću*: nema posleprodajnog servisa. I tako
je bradonja jednog dana ukapirao da mu ništa ne
vredi da pokušava s mojom majkom pa je uhvatio
tutanj. Tek tako, bez upozorenja. Jedino čega se se-
ćam jeste da sam gledala jednu epizodu iz četvrte
sezone *Dosijea X*, koju sam iznajmila u video klu-
bu dole u ulici. Vrata su se zalupila. S prozora sam
videla kako se udaljava jedan sivi taksi. I to je sve.
Sigurno je već trudna, ta seljanka kojom se ože-
nio. Tačno znam šta će potom biti: sedam dana
posle porođaja, proslaviće krštenje i pozvati celo
selo. Orkestar matorih šeika s bubnjevima od ka-
milje kože doći će posebno za tu priliku. A njega
će to stajati istinsko bogatstvo, spucaće svu lovu
od penzije radnika kod *Renoa*. A onda će zaklati
ogromnu ovcu da daju bebi ime. Biće Muhamed.
Deset prema jedan.

Kad me gospođa Birlo pita da li mi nedostaje otac, odgovaram „ne“, ali ona mi ne veruje. Domišljata je za jednu ženu. Ma nema veze, jaka stvar, majka je tu. Bar je fizički prisutna. Jer u glavi, ona je negde drugde, još dalje od oca.

RAMAZAN JE otpočeo pre nešto više od nedelju dana. Morala sam da nateram mamu da potpiše neki papir za kantinu na kom je stajalo zašto ovog tromesečja ne jedem. Kad sam dala papir direktoru, pitao me je da li ja to njega zezam. Direktor se zove gospodin Loazo. Debeo je, tupson, kad zine bazdi na stono vino *Najbolja cena*, a najbolje od svega je što puši lulu. Krajem dana, njegova velika sestra čeka ga u crvenoj safrani pred gimnazijom. Nije nimalo uverljiv kad hoće da izigrava strogog direktora.

I tako me je gospodin Loazo pitao je l' ja to njega zezam jer je pomislio da sam onaj papir umesto majke potpisala ja. Stvarno je tenkre, jer da sam htela da imitiram potpis, onda bih imitirala pravi potpis. A mama je samo napravila neki nejasni drhtavi oblik. Nije navikla da drži pero u ruci. A Ditupsi čak nije ni pitao kako to. Sigurno spada

u one koji veruju da je nepismenost nešto kao si-
da. Nešto što postoji u Africi.

Ne baš davno, mama je počela da radi. Sprema-
čica je u jednom hotelu *Formule 1* u Banjoleu, dok
ne nađe nešto drugo, nadam se uskoro. Ponekad,
kad se uveče vrati kasno, plače. Kaže, od umora.
Za vreme ramazana još se više batrga, jer u vreme
prekida posta, oko 17:30, ona je još na poslu. Tad,
da bi jela, mora da krije urme u bluzi. Spretno je
ušila unutrašnji džep kako bi to bilo što neprimet-
nije, jer da je gazda vidi, dobila bi preko nosa.

U *Formuli 1* u Banjoleu svi je zovu „Fatma“. Ne-
prestano se deru na nju i motre da ne mazne ne-
što iz soba.

A moja majka se ne zove Fatma nego Jasmina.
Sigurno je tom gospodinu Šionu ludo zabavno
da sve Arapkinje zove Fatma, sve crnce Mamadu
i sve Kineze Ping Pong. Sve budale, da budemo
iskreni...

Gospodin Šion, to je njen šef. On je Alzašanin.
Ponekad mu poželim da crkne u nekom podru-
mu, da ga izedu pacovi. Kad to i kažem, mama
me grdi. Veli da nije dobro želeti smrt nekome,
čak ni najljućem neprijatelju. Jednoga dana, uvre-
dio ju je, i kad se vratila kući odrala se od plača.
Poslednji put kad sam videla nekog da tako plače,

to je bila Mirijam kad se upiškila na času na sne-
gu. Taj kreten gospodin Šion je mislio da mu se
mama podsmeva kad je izgovorila, zbog svog na-
glaska, njegovo ime kao „Šijan“*.

* Otprilike seronja. (Prim. prev.)